

Коли відлунює твій кожен крок

Микола Руденко

Коли відлунює твій кожен крок
І щось таємне мариться деревам,
Ти чув сріблистий передзвін зірок
В морозну ніч у небі кришталевім?

Нехай ти сам ідеш, нехай нема
Ні хати, ні душі над берегами,
Та зорі є — тож скаржитись дарма:
Вони дзвенять у тебе під ногами.

Дзвенять у соснах і в твоїй сльозі,—
Дзвенять, неначе величальний келих;
Як бронзові дзвіночки на дузі,
Коли весілля котиться по селах.

А білі коні срібні віжки рвуть
І гривами трясуть у непокорі...
Сиди в кутку, не смій рушати в путь,
Коли не чув, як взимку дзвонять зорі.